

maal. Men vi have hidtil beskattet efter Formue og Leilighed; og det er for at danne en Overgang fra denne Beskatningsmaade til den rene Indkomstskat at jeg har anseet denne Paragraph nødvendig, da det ikke kan nægtes, at Indkomstskatten ellers vilde falde for haardt i mange Tilfælde og vække altfor megen Misforstaaelse. Deraf følger imidlertid ikke paa nogen Maade, at den, der gjør Krav paa at undtages fra Lovens almindelige Bestemmelser, ikke maa finde sig i, at det bliver bitterligt, hvad der har bevirket Estergivelsen; det synes at ligge i et sundt offentligt Liv, at dette bliver bitterligt. Dette vil ogsaa have Interesse for dem, der faae Medsættelse i Skatten af andre Grunde, f. Ex. fordi de ikke opholde sig hele Aaret i Kommunen; de have Ret til at fordrø, at det bliver bitterligt, af hvilken Grund de ere blevne fritagne for at udrede det hele Beløb. Jeg maa derfor fraraade det af Udvalget stillede Forslag til denne Paragraph. Ligesaa tør jeg ikke tilraade det af Mindretallet stillede Forslag til en ny § 18. Det forholder sig vel saa, som det erede Mindretal bemærkede, at § 18 i det oprindelige Udkast var affattet saaledes, som hannu foreslaaer; men det er senere gjort meget stærkt gjældende, at det vilde vække en ikke ringe Grad af Mistenktsomhed, naar man saaledes kastede et Slør over dette Forhold. Jeg skal ikke reise nogen Beskyldning imod den danske Tænkemaade, men jeg troer dog ikke, at man kan fritjende os for en vis Grad af Mistenktsomhed, navnlig naar Noget ligesom skjuler sig. Jeg troer derfor, at naar Nysgjerrigheden først er bleven vakt, vil man alligevel meget hurtigt komme efter det, og det er derfor bedre at behandle Sagen paa samme Maade, enten Selvangivelse eller Ikkeselvangivelse har fundet Sted; jeg troer ikke, at der vil være forbundet nogen væsentlig Ulempe dermed. Til § 23 er foreslaaet, at de Beløb,

som medgaae til Overligningscommissionens lønede Medhjælpere, skulle fastsættes af Communalbestyrelsen. Det er mig ikke klart, om dette vil være rigtigt. Jeg betragter Overligningscommissionen som trædende i Indenrigsministerens Sted, idet den skal udføre de Forretninger, som tidligere ere blevne udførte af Indenrigsministeren, og det er tillige en Commission, der af og til vil staae imod den communale Bestræbelse efter at drage saa Mange ind under Skatten som muligt. Den kommer altsaa til at staae som en Regjeringsmyndighed, og det forekommer mig ikke exempløst, at man, naar man laaber et Arbejde udføre af en saadan Regjeringsmyndighed for en Commune, da tillige bestemmer det Bidrag, som Kommunen skal udrede. Regjeringen præsterer Arbejdet, nemlig ved Overligningscommissionen, Kommunen betaler Pengene; det kan da ligesaagodt være Regjeringen, der leverer Værdien, som skal bestemme Prisen, som det kan være Kommunen, der betaler dem. Da man imidlertid ikke fandt det hensigtsmæssigt, at Indenrigsministeren skulde kunne fastsætte et saadant Pengebeløb, idet han jo ellers aldrig har en saadan Myndighed, ansaae man det nødvendigt at erholde Rigsdagens Samtykke dertil. Jeg troer saaledes ikke, at det kan kaldes inconsequent, at lade Staten, der præsterer Commissionen, bestemme Prisen derfor.

R e t t e l s e.

Nr. 139, Sp. 2186, Lin. 17 f. o.: „trende“ læs: „tvende“